

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Hac Hebdomada, De missis ad prædicandum Apostolis, & de his quæ
spectant ad missiones. Feria 2. De oratione quam exigit Christus D. ut
mittantur Operarii in messem. Sic pium est orare Deum pro salute ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

In 1. parte, Feria 2. Hebdom. 6. post Pent.
 Quæ à Christo hauritur nostri cognitio,
 omnem in nobis exhaurit factum.

In 3. parte, 3. Hebdom. 11.
 Superbo maximè formidandum divini
 tribunal Judicij.
 Claritas quæ ab hominibus accipitur,
 mera est obscuritas.

Ne divina pereat fides, pereat po-
 gius humana gloria.

In 3. parte, Fer. 5. 6. & Sabbato Hebdom. 12.
 Nemo sui boni bonus Judex.

In 3. parte, Feria 3. Hebdom. 14.
 Si cum nostris vitiis nostræ virtutes
 comparentur, plus nostris vitiis in-
 honoratur Deus, quàm nostris
 virtutibus honoretur.

In 4. parte, Sabbato Hebdom. 19.

PLURA vide in 4. parte, Dominica 16. ad
 hæc eadem quæ recurunt Domini verba: *Om-
 niu qui se exaltat humiliabitur: & qui se humiliat
 exaltabitur.* Ubi quæ ad humilitatis commen-
 dationem faciunt, potissimum recensentur, qui-
 bus & hæc magis hic opportuna possunt ad-
 jun- gi veritates:

HAC HEBDOMADA, cum suos Christus Apostolos destinaret mittere in vicos & civitates
 evangelizandi gratia; per quàm aptis eos instruit documentis, ex quibus considerationes, & veri-
 tates eruentur non modò Missionariis accommodæ; sed & aliis quibuscunque personis, ut de suo
 conferant ad hoc divinum opus promovendum, & ad salutem proximi, quoquo modo procu-
 randam.

FERIA SECUNDA.

DE ORATIONE QVAM EXIGIT CHRISTVS DOMINVS VT MITTANTVR OPE- RARII IN MESSEM.

*Messis quidem multa, operarii autem pauci; rogate ergo Dominum messis,
 ut mittat operarios in messem suam. Matth. 9.*

VERITAS PRACTICA.

Sic pium est orare Deum pro salute proximi, ut
 sit impium non orare.

RATIO EST, Quia impium est, denegare
 Mayneufue Pars tertia

Ne dicas, sufficiens mihi sum.
 Grande malum propria voluntas, quæ
 se in bono bene faciendo non
 sinit dirigi.

In 1. parte, Feria, 4. & 5. Hebdom. 3. post Epi-
 phan.

Humilitati tuendæ tutius est, vix de se
 loqui, quàm vel humiliter loqui
 In 2. parte, Sabbato Hebdom. 1. post Oâav.
 Pasche.

Charitas non quærendo sua, melius in-
 venit quàm si quæreret: tantò dia-
 tior, quantò pauperior.

Si charitas cogitaret de aliis malum,
 malum de charitate cogitari
 posset.

In 2. parte, Fer. 2. & 4. Hebdom. 3. post Pas-
 cha.

Quæ autem ex Publicano pœnitente, ad pœ-
 nitentiæ partes contritionem & confessionem
 referti debent, vide passim in singulis partibus,
 ac præsertim in prima, in Adventu, Dominica
 4. Hebd. 3. post Epiphaniam. Item in 2. parte, Fe-
 ria 6. & Sabbato Hebdom. 1. in Quadrag. Nec
 non in proximè sequenti Hebdomada, ubi pro
 Missionibus de peccato, & de pœnitentia.

alteri beneficium quod ei facile conferre possis, in
 ipsius gravi necessitate.

Sed nisi Deum ores pro salute proximi, denegas al-
 teri beneficium in ipsius gravi necessitate, quod
 ei facile conferre possis.

Ergo impium est non orare Deum pro salute proxi-
 mi.

Es

mis

mi: ac proinde rogandus Dominus messis, non
mo d us mittat operarios in messem suam, sed ut
ipsi efficaciter operentur.

H. PUNCTUM.

ANTEQUAM de missione Apo-
storum ageret S. Evangelista, prae-
misit haec verba de Domino JESU. valde
obseruanda: *Exiit ubi ait: ESTS omnes
civitates & castella docens in synagogis eorum &
predicans Evangelium regni, & curans omnem
languorem, & omnem infirmitatem. Videns autem
urbem miseratus est eam, quia erant vexati & in-
ertes, sicut oves non habentes Pastorem. Tunc dicit:
Discipulu, messis quidem multa, operarii autem
pauci; rogate ergo Dominum messis, ut mittat ope-
rarios in messem suam.*

Obserua igitur & attentè considera ut ipse
Dominus suo exemplo missiones instituit; vide
quo zelo & ardore circumquaque fertur ad sal-
vandas animas! Qua commiseratione tangitur!
Quàm multa messis! Quàm pauci operarii!
Quàm jure merito à nobis exigat ut rogemus
Dominum messis! Quàm id justum & pium sit
nos eum orare vel ut mittat operarios in messem,
vel ut benedicat eorum operi, vel tandem quo
ipse novit modo, salutem proximorum provideat!
Quàm è contra impium, crudele, & barbarum,
non orare Deum pro salute proximi, Quod qui-
dem prae aliis considerandis videtur magis ex-
pendendum ad finem nobis propositum de ora-
do Deo. Licet enim consideratio pietatis quae
exercetur in tali oratione nos ad eam movere
possit, tamè quando solà consideratur virtus aut
opus bonum ex consilio tantum faciendum, non
ita solent omnes petimoveri ad agendum, quàm
quando proponitur vitium oppositum quod in-
curras nisi virtutem exerceas. Non est enim om-
nis actus virtutis ita imperatus, sicut omne vitium
est vitium: neque semper ex omissione virtutis
cujuslibet, sequitur vitium. At verò in hac prae-
senti materia verè dici potest, *Quod sic pium est o-
rare Deum pro salute proximi, ut sit impium non o-
rare;* Quam obrem id diligentius attendendum:
Ratio autem quae affertur haec est, quod si gra-
vi aliqua necessitate proximus tuus eget ope-
ra quam ei commode conferre possis, & absque
ulo tuo damno se detinere pro; neque tamen ei
conferas ullo modo, nihil subsidii, nihil auxilii
feras, nonne hoc impium, ne dicam ferum & bar-
barum judicetur ab omnibus? Nonne te ipsum

tui puderet in tanta immanitate animi? Nonne
te ipsum condemnares? Nam si non esset gravis
necessitas, si beneficium quod postulat esset
difficile vel damnosum, si denique aliquid inde
incommodum timeretur, esset fortè quod excu-
sares; sed cum nihil horum occurrat, cum nihil
petatur nisi quod facile possis absque ulla pro-
tus vel commoditatum vel otii vel cuiuslibet rei
tuæ iactura, & tamen nolis, certe id ita est impium
& crudele ut si quid Deo de tuis postea velles
offerre, id abominaretur & exhoreretur tanquam
odiosum & acerbum: Unde est illud sacri Pro-
verbii, *Hosia impiorum abominabilis.* Et hanc
praecipuam afferebat Deus causam, cur Judaeo-
rum sacrificia & jejunia non acceptaret, quia non
subveniebant oppresso, non judicabant pupillo, non
defendebant viduam, non liberabant captivos. Il-
ludque unum erit quod Christus Judex exagita-
bit acriter: *Quam diu non fecisti uni de minoribus
his, nec mihi fecisti.* Nonne hoc esset impium si-
negavisse Christo?

II. PUNCTUM.

SED nisi oves Deum pro salute proximi, denegat
si operam vel beneficium in sua gravi necessi-
tate quid ei facile conferre possis.

Tria sunt distinctè perpendenda. Primum,
quotquot in peccato mortali existunt, eos in gra-
vi esse necessitate; quàm vero multi sint an igno-
ras? Secundum est, nihil ad eorum subsidium a-
què valere atque orationem: *Manent tria haec,*
inquit S. Bernardus, *Verbum, Exemplum, Oratio,*
MAIOR AUTEM HIS EST ORATIO Tertium
denique nihil facilius, nullus hic labor,
nullae expensae, nullum detrimentum, imo quàm
plurimum inde proficies; Nam *beneficentia anima
sua, vir misericors,* inquit Sapiens; unde illud re-
stat quod nisi oves pro salute proximi, benefi-
cium ei deneges, in ipsius gravi necessitate, quod
ei facile ac commode etiam tuo conferre possis.
Nonne hoc est de quo Deus exoptulans, *Non a-
scendisti,* inquit, *ex adverso, neque opposuisti murum
pro domo Israel, ut stare tu in proelio insidie Domini.*
Quasi diceret non adjuvisis orationibus vestris
populum quo tempore us maximè indigebat. *Ibid. 22.*
Et iurasset: *Et quis stetit de adversum qui interjone-
ret sepem.* Et staret oppositum contra me pro
terra, ne dissiparem eam, & non inveni.

Gravissima certe expo-
sulario!

H. PUN.

III. PUNCTUM

SIC ergo plium est orare Deum pro salute proximi, *Sic sic impium non orare;* Cum sic videlicet de- negetur beneficium proximo in sua gravi ne- cessitate quod ei commode prestare possis & debeas. Nam si verum id est de aliqua necessita- te corporis, quanto id magis de anima, cum præcipue Deus & Christus Dominus id à nobis tantopere exigant; & plerumque in hoc nego- tio magis deferant orationi quam operi? *Orate pro invicem ut salvetur unusquisque: multum enim valis de- precatio iusti assidua.* Unde & Apostolus, *Obse- cro ergo vos fratres per Dominum nostrum Iesum Christum & per charitatem sancti Spiritus, ut ad- iuvetis me in orationibus vestris pro me ad Deum.* Itemque alibi: *adjuvantibus & vobis in oratio- ne pro nobis, Rursumque apertius, Vigilantes, in- quit, in omni instantia & obsecratione pro omni- bus sanctis, & pro me, ut detur mihi sermo in aper- tione oris mei cum fiducia, novum facere myste- rium Evangelij pro quo legatione fungor in cate- na, ita ut in ipso audeam prout oportet me loqui.*

Quod si in Apostolo, viro illo ad Evangelij prædicationem divinitus segregato, tantum prodesse posset oratio quantum ipse testatur,

quid de aliis Operariis longè inferioribus dicen- dum erit? Et vero si tantæ est efficacia & neces- sitatis oratio, tu qui illam possis prestare com- mode, non prestabis? An laboranti Apostolo, & petenti iustum panem, denegares? En prope tibi & procul Apostolici viri laborantes in vinea & messe Domini, orationem tuam postulant, urgent, & ambiunt; tu obsurdesces? *Qui obtu- ras aurem ad clamorem pauperis, ipse clamabit & non exaudietur.* OBSECRO Domine, mite quem

Prov. 21.

Exod. 4.

*Miserere nostri Deus omnium, & respice nos. & ostende nobis lumen miserationum tuarum, & im- mitte timorem tuum super gentes, quæ non exqui- sierunt te: ut cognoscant quia non est Deus nisi tu. Innova signa, & immuta miracula. Glorifica manuum & brachium dexterarum. Suscita prædica- tiones quas locuti sunt in nomine tuo Prophetæ prio- res. Vide reliqua Ecclesiastici, notato capite. Vi- deri & possunt quæcunque de zelo alibi vel de oratione habentur. Sed magis esset videndum quid abs te desideretur in hac parte: quàm te parùm tangat salus proximi, quàm paucas & frigidas propterea fundas preces: quid deinceps ferventius & efficacius? *Loquar in amaritudine animæ meæ.**

Ecclesi. 36.

Ier. 10.

FERIA TERTIA.

DE DISCRETIONE ADHIBENDA JUVANDO PROXIMO, ET SALUTI ANIMARUM. PROCURANDÆ;

Ad hæc Christi Domini Verba:

In viam gentium ne abieritis, & in civitates Samaritanorum ne intraveritis; sed potius ite ad oves quæ perierunt, domus Israel. Matth. 10.

VERITAS PRACTICA

Non plus ultra.

SENSUS EST, Hanc esse discretionem adhi- bendam juvando proximo, ut præscripti tui effi- cij limites nunquam prætergrediari, neque magis ultra debitum audeas, quàm ne citra deficias.

RATIO EST, Quia in juvando proximus est spectandus ordo divina providentia.

Sed hic ordo æquè exigit, ut ne plus ultra excedas quàm ne citra deficias.

Ergo non plus ultra. Quod quousque se extendat, & quanta sit dignum cautione, diligenter in- dagandum.

I. PUNCTUM.

ET convocatis duodecim Discipulis suis, da- dit illis potestatem spirituum immundorum Matth. 10. ut ejicerent eos, & curarent omnem languorem & omnem infirmitatem. Cumq; illos jam jam mis-

Et 2

surus